

komme har ret til invaliditetserstatning. Det forudsættes herved, at direktoratet for ulykkesforsikringen selv genoptager sager, hvori erstatningen er blevet nedsat eller er bortfaldet efter den gældende bestemmelse i lovens § 24, stk. 2. Da tilskadekomne tjenestemandspensionister kan have undladt at anmelde krav om erstatning, fordi erstatningen efter den gældende ordning ville falde bort, stilles der endvidere forslag om, at tjenestemandspensionister får adgang til at anmelde krav om invaliditetserstatning, uanset de i loven fastsatte anmeldelsesfrister. Det foreslås, at erstatningen i disse tilfælde ligeledes løber

fra 1. april 1966, såfremt anmeldelsen er indgivet inden 3 måneder derefter, og at erstatningen ved senere anmeldelse løber fra dagen for anmeldelsen.

Forslaget indebærer ingen ændring af de gældende regler i lovens § 24, stk. 2, om fradrag i erstatningen til efterladte enker og børn, der tillige oppebærer pension m. v. fra det offentlige.

Som følge af forslaget kan det anslås, at udgifterne til erstatninger m. v. til besættelsestidens ofre, der i 1966-67 er anslået til 12.800.000 kr., i det første år vil stige med ca. 250.000 kr. og i de følgende år med et noget højere beløb.